

over denne Sag, — og De ville jo nu faae god Tid til at tænke derover, indtil De næste Gang komme sammen, — ville komme til at see klart, hvor uforklarligt det Hele er. Hvad skulle vi med denne Livrenteanstalt, hele dette Omkostningsdepartement, hvorfor ikke ligesom gaae til Afdrag paa Gager og Pensioner? Hvorfor skulle vi nu have dette ottende Ministerium? Det ærede Medlem sagde, at det af mig udtalte Forslag vilde ikke faae nogen praktisk Afgjørelse; jeg venter, at det Samme vil blive Tilfældet med Udvalgets Forslag.

Minestad: Det er heller ikke min Agt at optage Discussionen fra 2den Behandling, men jeg har begjært Ordet for først at gjøre en liggende Bemærkning som den, der er fremkommen fra det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Fallese) imod den Parallel, som den ærede Ordfører drog mellem Forholdene her og Overlevelsesrenten for Enker. De Bemærkninger, som det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds fremkom med, bleve modtagne med Munterhed af Thinget, men denne forekommer mig egentlig ikke vel begrundet, medmindre den havde Hensyn paa den Form, hvori de bleve fremsatte, thi det er i det Væsentlige fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem anførte. Det er fuldkommen sandt, at man ikke kan stille dette Forhold i Række med Overlevelsesrenteforholdene, og det af mange Grunde, som jeg tillod mig at anføre ved 2den Behandling, men især af to, og den ene er den, at Indskudsplichten til Overlevelsesrenten for Enker ikke gjælder for alle Embedsmænd, men kun paahviler dem under en Forudsætning, som er afhængig af deres Vilkaarlighed, nemlig om de ere gifte, og under en Forudsætning, ved hvilken de paavælte Staten, naar deres Embedstid ophører, en den uvedkommende Byrde, nemlig Forsørgelsesbyrden, hvorfor der altsaa med en vis Rimelighed og Billighed kan fordres et Tilskud af dem dertil. Den anden aldeles afgjørende Forskiel mellem Forholdet og Overlevelsesrenteforholdet, er den, som flyder af Loven af 5te Januar 1851, § 2, Pag. 3,

som udtrykkelig siger, at undtagne ere de Embedsmænd, som for Finantsministeriet godtgjøre, at deres Enker paa anden Maade for Livstid ere fikrede en Rente, der ikke er ringere end den i § 1 bestemte Rente. — Tøvrigt skal jeg kun udtale, at jeg maa stemme for Forslaget under Nr. 20, som ogsaa flere ærede Medlemmer og den høitagtede Minister have udtalt sig for, og som jeg ikke kan Andet end ansee for at være en fuldstændig god og correct Consequents af det hele System, idet jeg nemlig ikke kan Andet end indsee, at den saakaldte Livrente, som erhverves for Embedsmændene, erhverves for Statens Midler, og er aldeles analog med Pension. Den høitagtede Finantsminister indvendte vel, at han ikke kunde være enig med den ærede Ordfører deri, at Embedslønningerne, saaledes som de vare foreslaaede, vare for høie. Jeg er deri enig med den ærede Finantsminister; men jeg maa fremhæve, at man, naar man overhovedet taget gaaer ind paa det at paalægge Embedsmændene under Form af Livrenteindskud at udrede visse Procent af deres Lønning, kun kan forsvare det derved, at man gaaer ud fra, at Lønningerne ere saa mange Procent høiere, end de ellers behøvede at være. Kun paa den Maade kan det forsvares. Naar dette er Tilfældet, saa er det altsaa aabenbart, at Livrenten indkjøbes for Statens Penge for Noget, som gives Embedsmændene af Staten. Som jeg tillod mig at udvikle under 2den Behandling, og som jeg ikke skal komme tilbage til, kan jeg ikke ansee hele denne Institution for Andet end en Form — en efter min Mening med unødvendige Beføstninger forbunden Form — men kun en Form for at nedsætte Embedsmændenes Lønning med visse Procent. For Embedsmændene selv er det jo i det Hele taget ligegyldigt, enten man bruger denne Form, ligesom at nedsætte deres Lønninger, eller paanøder dem at gjøre Indskud til en Livrente af samme Størrelse som Nedsættelsen. Det er efter min Mening meget beklageligt, om de eneste Embedsmænd, som fik Fordeel af denne Form fremfor den at Lønningerne nedsættes,